

Magyar Színházak XXVIII. Kisvárdai Fesztiválja - 2016. június 17 -25.

Soóky László | 2016. május 1. - 09:31 | Vélemény

20

Legelőbb nemzetiségi színházak, majd határon túli magyar színházak fesztiválja volt, most pedig, mint fent.

A műsorfolyamban 25 színház mutatja be az előző évada valamely kiválasztott előadását; minden határon túli magyar társulat, csak a Komáromi Jókai Színház nem. Illetve a neve ötödmagával szerepel a Forrás Színház koprodukciós vállalkozásában, Bergman: Őszi szonáta, rendező Pataki András) de jelenlét nélkül.

A szlovákiai magyar színjátszást a Kassai Thália Színház képviseli, versenyelőadásban Molière Mizantrópját viszik színpadra, Czajlik József

rendezésében. Nagyszerűen megkomponált előadás, stílusában egységes, gondolatban, díszletben, kosztümben, zenében. Feszés, tempós és a nyolc színész (Petrik Szilárd, Ollé Erik, Benkő Géza, Varga Szilvia, Szabadi Emőke, Latóczy Katalin, Madarász Máté, Nádasdi Péter) olyan karaktereket formál, ami bizony odafigyelést érdemel.

Olyan már előfordult a kisvárdai történetben, hogy a Komárom Jókai Színház valamilyen hivatkozással visszamondta a meghívást, a mostani eset viszont példa nélküli. A versenykiírás szerint ugyanis válogatható lett volna mind az Álszentek összeesküvése (Bulgakov, r.. Martin Huba) mind pedig a Tisztújítás (Nagy Ignác-Parti Nagy Lajos, r.: Keszég László); egyik sem kimagasló előadás, de tisztességes rendezői munka áll mögötte, s jó néhány kitűnő színészi alakítás. Elfértek volna a többi között. Sőt. Esetleg hallhattak volna néhány kritikus megjegyzést. Valami kritikustól.

A kassaiak Rükvercét is elpáholták a minap Debrecenben, -- különösen a gonosz Nánay István volt elemében – de ők ott voltak, meghallgatták, megbeszélték; volt amiben egyetértettek, s volt, amiben nem.

Kézenfekvő összeesküvést gyanítani a mellőzés mögött, amellyel megetethető a társulat, s lehet durcáskodni is. Mégis azt gondolom, érdekesebb lenne kielemezni, s megkeresni azokat az okokat, melyek kapcsán a Komáromi Jókai Színház csapata kikerült az egyébként nem eget rengető színvonalat képviselő magyar színjátszás véráramából. Csak megemlítem, hogy az évtizedek óta menetrendszerű pontossággal érkező budapesti Thália meghívás is elmaradt.

Kritikusként mindig a színészek oldalán álltam, s most is állítom, hogy tehetséges emberekből áll a komáromi társulat (is). Csak az idők folyamán elpárolgott a szakmai önbecsülésük. Annál viszont nincs nagyobb veszély, mint amikor a színész nyugalomra vágyik, s a Jászai Mari- díjának birtokában nem rúgja fejbe sem a Misi Mókus Kalandjai rendezőjét, sem a Börtönkarrierét, inkább elvállalja a legesendőbb ripacs szerepkörét.

Tudom az ellenvetést: „a közönség szereti”. Persze, mert egyrészt nincs az a mélység, amelybe a közönség ízlését ne lehetne alárántani, másrészt pedig a közönség azt hiszi, (joggal) hogy amit lát, az a színház. Hiszen színházba vesz jegyet.

A közönség színházi ízlésének rombolását, viszont nem kellene mindenáron a színháznak elvállalnia, s az sem biztos, hogy a kiszolgáltatott közönség csupán a vicces előadásokra tódul.

Lehet szidni Nyakó Bélát, a fesztivál igazgatóját, lehet szidni a válogatókat is, de egy szakmailag a nullához közelítő évadból (ezért az állításomért részben, de csak részben megkövetem a Tisztújítás létrehozóit) nem egyszerű kiválasztani egy fesztiváldarabot, amelynek (maradjunk csak itthon) a Mizantróp mellett kellene megszólalnia.

Egy ilyen silány évad után a főrendező, ha csak egy kicsit is tiszteli a színházat, s bír elemi szintű önbecsüléssel, bocsánatot kér a társulattól és elmegy. Végleg.